

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa E. A.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości "T." Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w S. i T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w
upadłości
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 672/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała potrzebę wykładni art. 231 § 1 w związku z art. 64 k.c. oraz oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

W związku z treścią tego wniosku Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wyraźnie nałożył na skarżącego nie tylko obowiązek zgłoszenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ale nadto obowiązek uzasadnienia tego wniosku, niezależnie od wynikającego z § 1 pkt 2 tego artykułu obowiązku uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Tylko bowiem wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki i ich uzasadnienie są przedmiotem oceny na etapie tzw. przesądu; na tym etapie Sąd Najwyższy nie bada trafności podstaw kasacyjnych. Oznacza to, że zarówno uzasadnienie podstaw kasacyjnych jak i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to samodzielne, niezależne od siebie elementy pisma procesowego jakim jest skarga kasacyjna, a ich niezależność jest następstwem różnych funkcji jakie pełnią wnioski i podstawy kasacyjne. Skarga kasacyjna powódki w ogóle nie zawiera rozróżnienia obu tych uzasadnień, nie jest wiadomo jaka część uzasadnienia na stronach 3-14 skargi kasacyjnej jest uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania a jaka stanowi uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w obszernym uzasadnieniu argumentów przemawiających za trafnością żądania zawartego we wniosku. W tej sytuacji należało przyjąć, że twierdzenie skarżącej tak o potrzebie wykładni wskazanego przez nią art. 231 § 1 k.c. w związku z art. 64 k.c. jak i twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie zostały przez nią wykazane w sposób pozwalający przyjąć skargę do rozpoznania z podanych przyczyn.

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze szczególne okoliczności sprawy.

aj